

EL BE NEGRE

SETMANARI SATÍRIC.

Passi-ho bé, amb la companyia!
(de Jesús)

Any II - Núm. 53

Barcelona, 2 de febrer de 1932

Preu: 20 cèntims

El fantasmagòric viatge del Comte de Güell

En un regueró situat entre Figols i Súria trobaren ahir una ampolla dintre la qual hi havia un quadern que portava a la coberta un rètol que deia: «Cuaderno de Bitácora, para uso de D. Juan Güell». L'obrirem i llegirem:

Dia 27. — Proveïts de la prohibició terminant del governador civil, i de la benedicció apostòlica, sortim avui amb un temps magnífic, amb el «Manuel Arnús», de la Companyia Transatlàntica i de la Companyia de Jesús, S. A., amb un carregament de pares i d'ampolles de manzanilla. La tripulació es compon d'arxibis d'Àustria, comtes de Güell, marquesos de Comillas i amazones de Cristo-Rey, del cos de Cavalleria de Marina i de l'arma del xiulet. Anem cap a Marsella a deixar els pares i carregar quantos, que esperem col·locar aviat i després pujar a l'home sap la justa fama que tenen els «quintos» marselesos.

Naveguem, com diu molt bé el Vígila de Montjuïc, fuera del horizonte, amb calma i viento fresquito del O. S. O.

Hem servit tres xacولات als pares. Hi ha dues amaçones marejades. Ah!, la marejada és del S. S. O.

LA GUERRA GROGA

La 5. de N. — Res; no hi valen congressos ni sermons. No tindré més remel que fer-m'hi a cops de lliri i a cops de colom.

Dia 28. — Seguim navegació. Els passatgers estan animadíssims. A mesura, però, que passen milles — i en passen, i en passen! — les Amazones de Cristo Rey estan més tristes i els concerts i les retretes de xiulet són una llàstima. Hem perdut de vista la terra. Això d'anar al vapor no resulta tan agradable com anar a la vela, però esperem que, amb la manzanilla que portem aviat podrem anar a la vela tot anant amb vapor. He pres la posició del vaixell i, cosa curiosa, he trobat que érem entre Moncada i Granollers. He consultat al pare Rodés i em diu que és molt possible que sigui així segons la teoria de la relativitat.

Aquesta tarda hem trobat uns sense feina i els hem socorregut. A més del pare Rodés portem a bord el pare Ventosa i Calvell i el pare Bertran i Mussitu. Són agradabilíssims, però els haig de deixar perquè a casa m'esperen a la una per dinar, com de costum. M'adono, però, que no hi puc anar, i poso un radiograma perquè no m'esperin. All right!

Dia 29. — Una petita sublevació a bord. Alguns pares jesuïtes no s'han afaitat aquest matí i algunes amaçones els han secundat en llur actitud subversiva. He hagut de posar-hi ordre.

Dia 30. — Augmenta la resistència a afaitar-se. Sembla com si la ocsa obeïs a una con-

signa o a una conspiració. És un fàstic. Podrem arribar, així, a Marsella?

Dia 31. — Els pares jesuïtes s'han presentat avui a cobrar, cosa molt natural, però han demanat augment de jornal i m'han presentat unes noves bases de passatge en les quals demanen les sis hores. Què vol dir això? Trobo la cosa una mica sospiciosa. Pel que pogués ésser, m'hi he negat i m'han anunciat la vaga. Navego en un mar de confusions. Que m'haguessin demanat l'herència ho comprendria; però, demanarme augment de jornal i les sis hores, ells tan acostumats a les quaranta?

Dia 1. — Quin jesuïtisme! Els jesuïtes que porto a bord són falsos!! Són de la F. A. I. i m'amenacen amb enfonsar-nos a tots! Jo prou els he dit que era de l'Esquerra, però ha estat pitjor encara. Aquesta gent ens perdran!

Dia 1 bis. — Han espatllat la ràdio i no podem comunicar-nos ni demanar socors!... Socors...! Fico aquest quadern de bitácora dintre d'una botella i la llanço al mar amb el «puprem S. O. S.», que és la forma, la més ràpida per demanar socors. Si algú la troba, que vingui a buscar-nos. Segons les dades que acabo de prendre ens trobem entre Figols i Súria!! S. O. S.!! S. O. S.!!

El quadern no diu res més. Tampoc fou trobat el «Manuel Arnús». Segons informes, però, sembla que ha passat la frontera i que es tracta d'un perillós anarquista.

El senyor Lluhí torna a trobar que tota la culpa és del Sr. Anguera

Justament alarmats, almenys ens ho creiem, per la represa dels atemptats socials a la nostra ciutat amb tant d'èxit i punteria que sembla que no hagin passat els anys, en la persona de l'enginyer director de la toneria Girona, forem enviats especials a Madrid pel nostre director, per tal que preguntéssim a alguns dels homes més representatius i més representants de Catalunya a les Corts Constituents. Arribats a Madrid, però, i passejant-nos pel hall del Palace, començarem a preguntar-nos que podríem preguntar als interessats que ells ens poguessin contestar. Evidentment, el senyor Aragai no ens podria contestar res, perquè, havent ja acabat la carrera parlamentària, especialitat interrupcions, ara exerceix la professió a l'Ajuntament de Barcelona, menys romàntic, naturalment, i, naturalment, més positiu, i era clar que si es trobava a Barcelona no el podríem pas consultar a Madrid. Podíem, en canvi, consultar el senyor Joan Lluhí i Vallescà, que, com tothom sap, d'un temps a aquesta part s'ha especialitzat en aquestes qüestions i, no havent-se mogut de Madrid, seria més fàcil de trobar-lo. I, en efecte, un cop cercat, el trobarem i el consultarem.

—Mireu — ens digué — ja m'esteu empipant amb tantes preguntes. Una vegada vaig dir que de tot en tenia la culpa l'Anguera de Sojo i em sembla que no em cansaria mai de repetir-ho, perquè no hi ha res que sigui tan evident. L'Anguera de Sojo es proposava de ressucitar els temps de Martínez Anido perseguint els obrers com si fossin conills. Però els obrers, que sota la monarquia es deixaven pelar com si fossin perdius, sota la República això no es podia permetre i se li han avançat i l'han deixat

L'EXPULSIÓ DELS JESUÏTES

Ens ha estranyat tant de veure els jesuïtes abandonant el país en aquesta forma i amb aquesta indumentària, que no hem pogut resistir-nos a comunicar-ho als lectors. Quina en deu n'èsser de cap, els jesuïtes?

amb un pam de nas. I així passarà sempre que els homes d'Acció Catalana es vulguin oposar a la marxa de la revolució; seran enduts per la torrentada i obligats a dimitir. I creieu-ho; l'obrer conscient no parerà fins que hagi fet dimitir l'Anguera de Sojo.

—Però, si ja no és governador!

—No ho és, ja ho sé; no m'heu d'ensenyar res — ens sortí al pas, enèrgic, el parlamentari ex-ministrable —; no m'heu d'ensenyar res; ja ho sé que l'Anguera de Sojo no és governador, però ho sembla, o sinó, mireu; el Govern ha privat d'ensenyar a les ordes religioses i seguint la mateixa política de l'Anguera, com si fos l'Anguera mateix, en Moles priva d'ensenyar als Music-Halls i això és anar contra el laicisme i contra la República i és per això que l'obrer conscient reacciona, és a dir, revoluciona, que no és el mateix. Pogueu, afegir, afegí, que jo haig de sortir al pas de les insinuacions que s'han fet a propòsit de les meves antigues declaracions sobre l'amor lliure volent-lo relacionar amb el sin-

dicat del mateix cognom. Si he propugnat per l'amor lliure, no és pel que tingui de sindicalista lliure sinó pel que té de sindicalista únic. I em sembla que amb aquest aclariment queda la cosa prou aclarida.

Sortint al pas d'un rumor El Sr. Vachier encara belluga

Degudament informats podem assegurar que en el submarí anglès «M-2», que s'ha perdut al Canal de la Mànega i del qual han parlat tots els diaris del món, no hi anava en Vachier, com sembla que feien córrer els seus enemics i persones d'intel·ligència obtusa que potser el que haurien volgut hauria estat precisament que hi hagués anat.

Felicitem efusivament els «Vachistes Desorganitzats» pel fet de no haver tingut confirmació aquesta notícia.

La guerra xino-japonesa

El barri xino s'aixeca com un sol home (això "d'home" es un dir)

Tan bon punt com arribà al carrer del Cid la notícia de la conducta incorrecta observada pels japonesos a Xang-ai, va produir-se una emoció terrible. Immediatament la nova es propagà pels carrers d'En Trenta, Migdia, Cadena, etc., etc... i al cap de poca estona tot el personal del barri s'havia tirat al carrer. Es sentien fragments de diàleg com aquests:

—Esos japoneses siempre me han sido antipáticos.

—Ay, no me lo digas!

—Oye, Violeta, eso no puede continuar.

—Ni eso, ni lo de los jesuitas—contesta «un altre» que té principis.

—Guerra, guerra al Japón! —interromp un jovinec flac, gronxant-se amb ritme d'havanera.

Finalment, una brigada de venedors de perles falses es passejava amb posat ombrívols pel carrer d'En Cirés:

—Eso se pone muy «scio» —deien 'tot consternats.

En aquestes, un grup de sense feina, patentats per l'Ajuntament, van tenir una idea lluminosa: una manifestació a la plaça de la República. Seria oli amb un llum (per això hem dit que era una idea lluminosa).

I amb la barreta de pintar-se els llavis d'un subjecte de mitja edat, el qual respon al nom absurde de «Lolita», van pintar un drap blanquinós que duïen al capdamunt d'una canya d'esterenyinador; la llegenda feia així:

ABA JO EL GAPON
BIVAER VARRI OCHINO

Els manifestants, pel camí, van trobar el doctor Aiguader, que anava a fer una mica d'alcaldia a l'Ajuntament; no fos cas que en Casanoves li ocupés el lloc; ja sabeu que el nostre batlle té una marcada fesomia xinesa; de manera que els manifestants el van aplaudir com si es tractés gairebé

del general Xong-Kai-Xec. El doctor Aiguader, en vista de les «pintes» dels tres sexes que l'ovacionaven es volia fer fonedís; però no li ho permeteren; fou tret de l'auto i vulgues no vulgues, hissats a pes de braços sobre la multitud: els «piropos» no s'acabaven mai!

—Me estás volviendo loca, amarillo!

—Viva el alcalde chino!

—Qué bien te sienta este peinado!

—Carita de gloria!

—Culito de torero!

I d'altres crits similars i deshonestos. El doctor Aiguader somreia, sense tenir-les totes.

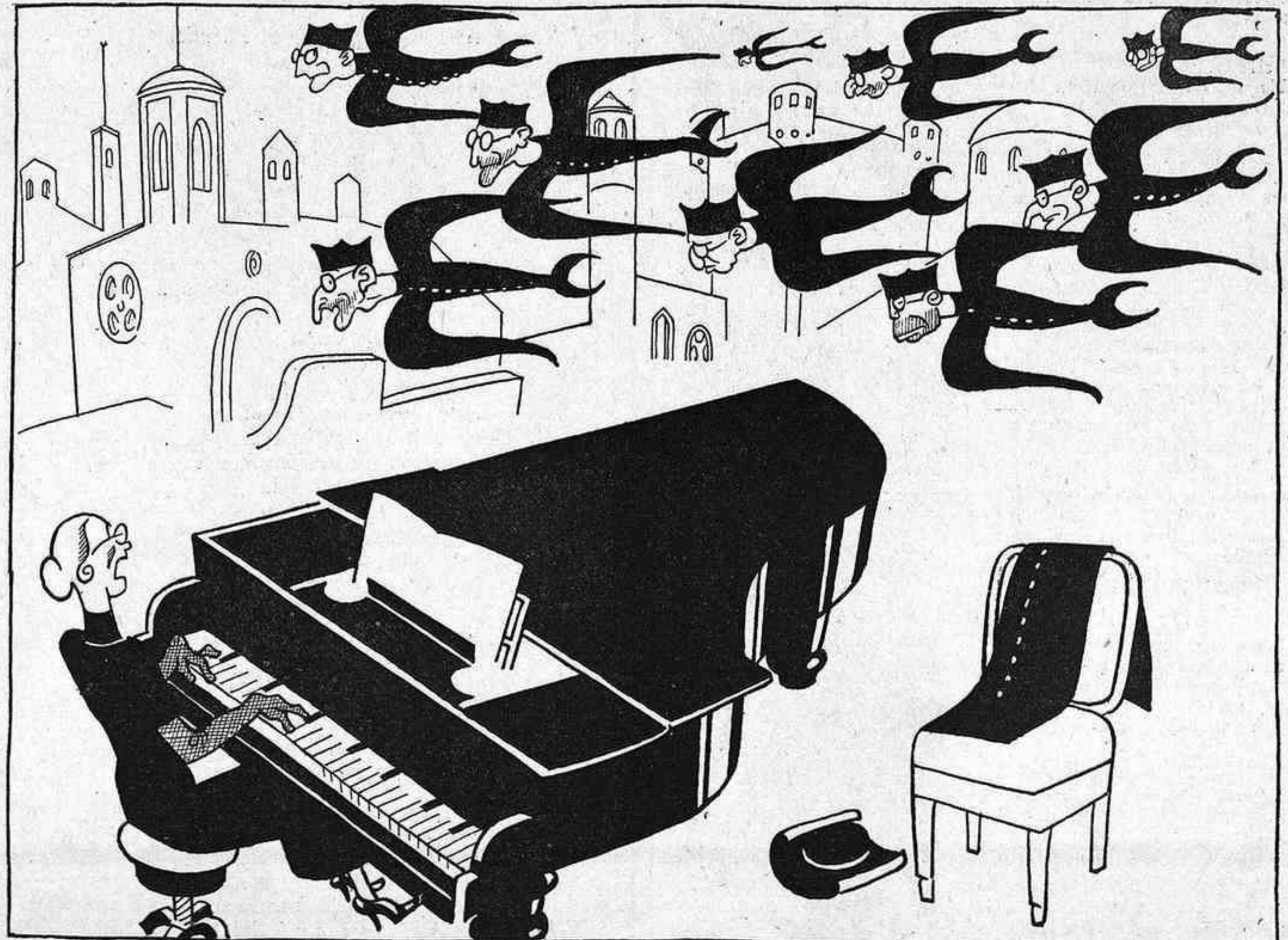
A la plaça de la República els manifestants volien veure en Macià; però els fou respost que ja havia parlat amb els periodistes i el metge li ha prohibit que faci manifestacions més d'una vegada al dia.

Hi hagueren alguns xiulets, que algú creu pagats per Acció Catalana.

En aquestes, el doctor Aiguader s'havia pogut alliberar de les «carícies» dels seus admiradors xinesos, no sense haver-se vist obligat a acceptar uns collarets de perles falses i dues carteres i un rellotge encara calent, i pujava com un mal esperit les escales de Ca la Ciutat. De sobte va creuar-se amb en Vachier i va tenir una idea:

—Escolteu—va dir-li, el barri xinès s'ha mobilitzat contra els japonesos i omple la plaça de la República. Tinc motius per terner que els japonesos, per aquests xinesos, seran els botiguers de Barcelona. Fer-los dissoldre per la policia no em sembla bé; perquè, ¿qui ens diu que no n'hi ha més d'un de comunista? Calculeu quina planxa! Vós sou l'únic que teniu el remei.

—Jo—féu en Vachier—, jo? Que vagin a la m...

¿«Volverán los oscuros golondrinos?»

—No, home, no; tractant-se d'un conflicte de la raça groga, vós, l'autor del color únic—groc i negre—sou el més indicat per adobar-ho.

Aquesta explicació devia convèncer en Váchier, que va sortir al balcó. De moment fou acollit amb protestes. Però no es va immutar.

—Xinesos—va dir—: el vostre color és groc, com el dels japonesos; els vostres cabells negres, tant els uns com els altres; ¿en què us diferencieu, doncs, dels taxis de Barcelona, que són grocs i negres? En res. Aleshores, ¿per què armar aquest bullit? ¿Voleu complicar encara més el conflicte taxista? Jo m'arreglaré de manera que aviat arribi la repartidora; i llavors, entre tots ens repartirem les coses de tothom. Però, mentrestant no arriba, deixeu-me fer experiments privats de comunisme. El comunisme ben entès comença per un mateix.

I com que els manifestants dubtaven, afegí:

—Aneu a la m...!

I llavors, esdevingué un cas colossal: tots els manifestants s'abraonaren damunt el senyor Váchier.

Sort hi hagué de l'arribada d'uns guàrdies d'assalt, els quals venien de donar-ne un a una casa, amb motiu d'ésser prop de Carnestoltes.

amb el cor a la mà.

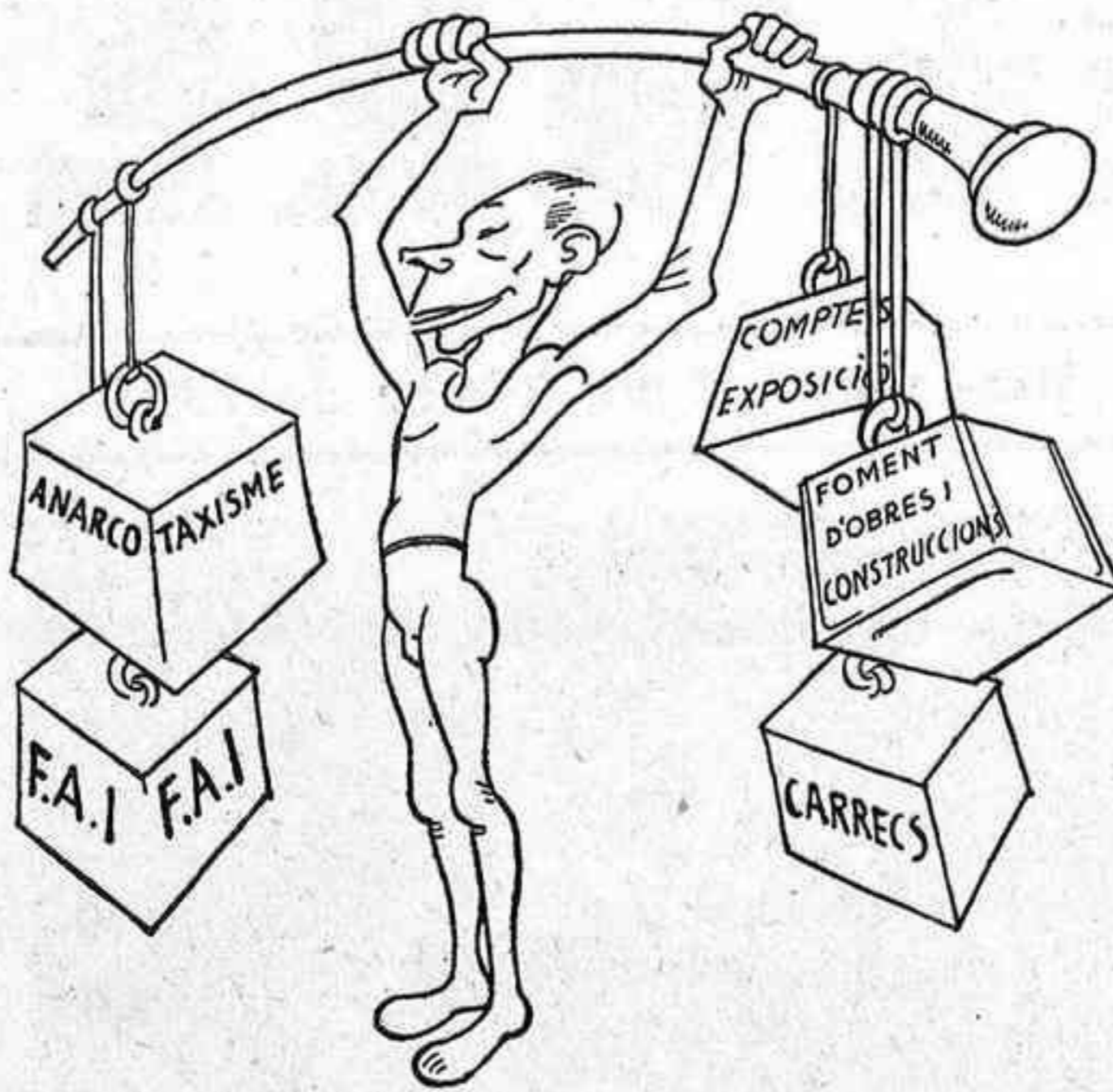
L'ANUNCIADA ASSEMBLEA DE L'«ESQUERRA» POT- SER HI ARRIBARA A CE- LEBRAR-SE UN DIA O ALTRE

De moment, sembla que està molt empantanegada l'Assemblea de l'Esquerra Republicana de Catalunya; gairebé tots els seus assistents estan detinguts al «Buenos Aires», i abans no es trobin els substituïts hi ha feina per estona.

Amb motiu d'orientar-se, calia celebrar una reunió prèvia el dissabte propassat; però com que hi ha hagut molta humilitat a molts districtes rurals, els congressistes han anat a collir bolets i la reunió no ha pogut tenir lloc.

Els representants forans passen de quatre-cents; els uns representen una incògnita; els altres no tant; almenys se sap que procedeixen de la Unió Patriòtica. Això ja és un descans.

De resultes de l'allau fora, podria molt ben ser que esde-

UN CAS DE BARRA FIXA

«Se dobra pero no se rompe»

ELS BENS FLORALS

Els avatars d'en Lerroux

D'ençà de la República, el bon senyor Lerroux, és una cosa pública que ho troba tot «Tabú». No parla de finances ni de religió; tot interviador hi perd les esperances; però és natural si l'home s'administra i no vol prendre mal, car ha d'ésser ministre, i ha d'arribar al poder per una corda enlaire i acontentat el missaire i aquell que no creu re': al «Padre» i a l'«Hermano», capellans i massons, fè anà el senyor Canons del braç amb l'«Emiliano»; no pot passar de llarg els tristos jesuïtes, ni refusar visites de l'acabat March. I fè el Pau i fè el Toni, i a estones el nyeu-nyeu, i encendre un ciri a Déu i ensems un al dimoni.

Ah, el temps que el Parallel sofria el seu imperi. Allò era tiberi, allò sí que era el cel! I afavorir novícies i menjar capellans, i fè articles brillants que eren unes delícies.

Però l'onze vinent, que el bon senyor es destapa, suarà de valent sota la seva capa de retalls virolats. Davant de l'auditori amb gustos encontrats, sentirà un cori-mori. L'un «Viva Cristo-Rey!» de l'orador reclama; i l'altre una «soflama» contra Déu i la llei. I és clar, don Alexandre, davant del compromís, és evident, precis, que senti certa mandra. I molt podria ser, (el cor ens ho fa tèmper), que fugís de la crema; potser faria bé. I contemplant l'imperi passat del Parallel, guaités com puja al cel per sempre el ministeri; mentre el fidel Giralt i Ulled (Jesús), per torna, li diguessin amb sorna: «Amic, puja aquí dalt!»

HI HA PERSONALITATS I PERSONALITATS, O MISS ESPANYA I EL CIUTADA AIGUADER NO VAN BALLEJAR

Dissabte, a la nit, al Teatre del Bosc, de Gràcia, hi va haver un ball de disfresses i mantons de Manila, al qual hi assistí Miss Espanya, expressament invitada.

Un jove lluit, d'aquells que en diuen un jovincell, la va anar a saludar i li demanà molt atentament si volia tenir l'amabilitat de ballar amb ell. La senyoreta Daniel, també amb la més gran amabilitat, li va contestar que només ballava sardanes i que, per tant, no sentia molt, però no el podia complaure.

D'aquesta diguem-ne carbassa, se'n va adonar algú, i al cap de pocs moments tota la sala n'anava plena. I com que se'n va enterar tothom, també ho va saber el ciutadà Aiguader, que assistia a l'acte.

Això és una excusa i res més que una excusa—diuen que va dir—. I és molt explicable que li hagi donat carbassa, perquè la senyoreta Daniel és una personalitat i és molt lògic que no vulgui ballar amb un qualsevol.

Uns amics del ciutadà alcalde el van persuadir que anés a exhibir-se aparellat amb Miss Espanya.

—A vostè no li dirà que no. Tractant-se de la primera autoritat de Barcelona...

I el ciutadà alcalde, tot decidit, se'n va anar a demanar un ball a Miss Espanya, i aquesta li va fer la mateixa contesta, i el ciutadà Aiguader es va quedar sense l'exhibició. Els mateixos amics després ho comentaven a part:

—Potser li ha semblat que hi ha personalitats i personalitats...

EL CIUTADA LLUHI TOTES SE LES PENSA

La guerra vachi-taxista va tenir uns revifalles la setmana passada, ja que entre altres coses va ésser cremat un no-vachieritzat a les afores de Pedralbes.

Però el que és més important és que divendres dos guàrdies urbans van detenir uns taxistes de la David, els quals reclamaren la intervenció de la policia, que va portar els urbans al jutjat de guàrdia, on els van tenir detinguts fins a les dotze de la nit.

Aquests urbans van fer per manera que els agafessin obeint instruccions del ciutadà Lluhi, que fa dies que té anunciat que vol fer una pregunta al ministre de la Governació referent als polices que detenen els urbans per la qüestió dels taxis, i té interès en què la qüestió no perdi actualitat.

Hi ha gent que totes se les pensa.

Esport i ciutadania marítima

Dilluns de la setmana passada i mentre lluiràvem els nostres ulls a l'esplai de passejar-se per les columnes de «La Rambla», ens topàrem amb la notícia que copiem:

ESPORT I CIUTADANIA ASSOCIACIO DE PESCADORS ESPORTIUS

L'Associació de Pescadors Esportius ha començat un cicle de conferències d'esport i ciutadania, amb un èxit remarcable.

No cal dir com ho celebrem.

Naturalment, l'afer ens intriguà i no paràrem fins a obtenir detalls més concrets sobre el particular, detalls que un cop obtinguts, confirmem (millor que el doctor Irurita), si més no, l'excel·lència de fonts informatives en què sol abeurar-se el Be.

Breu: es tracta d'implantar l'esport i ciutadania marítima, procediment aquest que facilitaria enormement la tasca dels pescadors esportius ja que, un cop celebrat el cicle de conferències que tenen projectat donar als peixos de l'Escullera, bastarà una simple editorial del senyor Sunyol i Ciutadania enganxada a la punta de l'ham perquè els peixos facin cua per agafar-s'hi.

No és pedanteria, però, tanmateix nosaltres ja feia temps que opinàvem que «La Rambla» era el setmanari ideal per agafar peix.

Quan Lerroux era lerrouxista, parlava pels colzes; ara que només és republicà, no sap què dir.

LA BORSA LAVIDA

COTITZACIONS	
«Buenos Aires» (Turisme)	210
Jesús (Companyia de)	000'00
«La Enseñanza, S. A.»	100
Vatxis Taxies	0'40 (amb propina)
Miss Daniel	88
Optimismes messiànics	50

La fallida de l'acreditada «Companyia de Jesús» ha provocat una alça esperadíssima de la seva filial «La Enseñanza, S. A.»

Els «Optimismes messiànics» han millorat de resultes que d'aquí endavant s'expressaran per votes.

Poca mobilitat en el «Buenos Aires» (Turisme).

El barri xino de Barcelona, pocs moments abans de declarar-se el conflicte xino-japonès.

I UN BE!...

En Cambó torna a tornar a dir que torna a Barcelona.

En Duran i Ventosa s'ha fet germà de la Pau i la Caritat i de la Confraria de la Sang.

L'Aragay pensa posar un cafè a Sabadell, on només s'hi despaxaran begudes.

Qui compra un abric de pells?

El senyor Sunyol i Ciutadania té el seu per vendre; al comptat o a terminis. Per cinc pessetes més, dona el bigoti per torna.

Voleu riure? Llegiu La Humanitat. Més val riure que plorar.

No hi ha res tan bonic com la cultura; és per això que don Lluís Companys s'ha comprat unes baceroles.

Està comprovat que el doctor Aiguader, per «Aiguader» que sigui, no pot treure l'aigua clara de certa carta que, en absència seva, rebé el senyor Casanoves, que, per cert cull vi, i d'això li va no poder veure els «aiguaders».

Trobem que l'Artemio està molt engandulei.

La Nau ja es publica del tany d'una presa de xacolata. D'aquí vuit dies serà com un llibret de paper de fumar «Carlets». I d'avui en quinze, ni es veurà.

Torna a ésser d'actualitat aquell article històric de Mn. Collell del temps de la guerra russo-japonesa Los nipons no estan per brocs.

Pel proper Carnestoltes, l'Ajuntament prepara una sessió monumental.

Sembla que els de l'Esquerra pensen anar disfressats de regidors amb cara i ulls.

En Segarra prepara una obra del segle XVIII i mig, immortal com totes els seves. Serà de riure.

—Ara, amb vestit de país ¿qui és capaç d'endavinar si són jesuïtes?

El President no pot fer declaracions

EN CAMBÓ S'ENTRENA

Diu que la República serà un fet quan ell i el duc d'Alba vulguin

A la vora del mar, a la «Côte d'Azur», hi ha una cala meravellosa; no estem autoritzats per a dir-ne el nom; només podem dir que ofereix totes les condicions de confort i bellesa natural per servir d'habitacler a un milionari; i aquest milionari és el senyor don Francesc Cambó, conegut pel món com a home de negoci, i a Catalunya tingut en opinió d'alguns per gran polític; sembla que ha estat ministre i va arribar a ran de la Presidència. Però aneu a saber...

En acostar-nos al pròcer, que s'estava sota una ombrella virolada, ens arriba, d'una gramolada estant, la tonada optimista i republicana de l'himne de Riego; quan som més a prop, ens adonem que D. Francesc la ressegueix amb la seva pròpia «Veü» (que, naturalment, és La Veü de Catalunya); al seu costat, un professor està amatent a corregir les faltes del deixeble.

Canta en Cambó: Si Torrijos murió fusilado, no fué por infame y traidor etcétera.

De tant en tant, un negre li porta una copeta de Xerès, per treure-li de la boca el regust amargant de la cançó republicana. La fesomia del negre, oh prodigi!, és la mateixa que oblidariau pintant en Casabó amb llustre de sabates; nosaltres juraríem que es tracta del mateix Casabó, que en un excés de zel en la seva acostumada tasca de netejar les sabates del seu amo, s'ha enlustrat rostre i tot, per mostrar-se així més submis i més identificat amb els peus del prohomo de la difunta Lliga (que Déu l'hagi ben perdonada).

En Casabó se'ns atansa, i amb uns ulls esperitzats ens fa: —Què? Ja crema tot pels quatre costats? Ja han vingut els bolxevics?

I en Lluís Duran i Ventosa, el qual ens ha servit de guia i que porta ulleres fumades perquè el sol li fa mal als ulls, ens agafa per la màniga i ens diu, baixet: —No li porti la contrària; seria capaç de tenir-nos un treball.

Aleshores nosaltres, per tal de no intranquilitzar massa en Casabó, li diem que, en efecte, tot crema pels quatre cantons i que els bolxevics han arribat amb tota felicitat. L'home sanglota un xic i se'n va a somicar en un recó, perfectament tranquil·litat.

Don Francesc, que ha seguit amb un somriure despectiu l'escena, fabricant un ocell de paper amb l'última carta que ha rebut de Josep Pla, plena d'un humor de sense feina mendicant, ens diu amb la seva agror característica: —Són joves i no tenen experiència; volen pujar massa de pressa i no miren per on; aquí on el veu, tan burgès, si jo hagués estat Lenin, fóra bolxevic a ultrança. Tot sovint

l'hauria engegat, però no hi ha ningú com ell per a enlustrar unes sabates rosses. Les negres, ho feia millor en Bausili.

—Com veieu la República? —Com un pollastre que un dia o altre m'haig de cruspí... —fa don Paco ensenyant unes dents de canibal.

—Però com us el crupíreu? —Jove: tinc molts que m'ajuden: per una banda els de l'Esquerra, que m'ho treballen de primera, sobretot a l'Ajuntament; després el meu aliat, l'anarquista de Terrassa, s'ha ficat a la F. A. I. i acaba d'arrencar el melic dels espanyols; el dia que tots els melics estaran arrencats, serà el meu dia; vet aquí allò que en dic la teoria política dels melics.

I en Duran i Ventosa va afegir, de cara meu: —I se'l pot ben creure! Quin talentós que té aquest xicot!... Llástima que, de vegades, s'equivocui!...

—Com s'entén —saltà en Cambó—, jo, equivococar-me? Poden equivococar-se els fets; però el que és jo, mai.

—Però, si allò que mai no vindria la República?—insinuàrem.

Història d'un senyor Canons i dos jesuïtes

En un moment d'efusió sentimental, produït per la notícia de la dissolució de l'Orde, i combinat amb uns editorials jeremíacs d'El Mati, don Esteve Rafeques i Serra, del comerç i la indústria, va decidir-se a fer un gest heroic que de cop i volta l'ascendia, de senzill fabricant a sant del calendari. Anà cap a la residència dels jesuïtes, grans amics seus; en trià un parell que li van semblar molt com cal i molt posats a la raó, i a la nit, en arribar a sopar, donà la gran sorpresa a la família.

Sorpresa agradable, car donya Gertrudis, la muller, i el noi Albert, i les noies, Mercè i Josefina, pensaven en tot i per tot com don Esteve.

Posaren dos cobert més a taula i s'entaularen els dos reverends; tenien l'aire senzill, semblava que no es fixessin en res; se'ls notava un esforç per tenir un aire perfectament absent. Aquell dia don Esteve i els seus invertiren un xic més d'estona que de costum a dir la benedició de taula.

Havent sopat, el noi, que tenia per costum sortir les nits, no va gosar; la presència dels religiosos, un dels quals havia estat professor seu, li feia, tamenteix, un cert respecte.

Les noies i la mare anaven per posar la «Ràdio»; però la «Ràdio» no lliga amb dos jesuïtes; després, la Josefina obrí el piano; però, francament, no més tenia repertori de moda i deixà caure altre cop la tapa,

—Però és que es pensa que en tenen de República, a Espanya? ¿Que no ha llegit la conferència d'en Ventosa i Calvell? ¿Que no li ha semblat, llegint-la, que estem en plena monarquia? La República no vindrà fins que jo ho vulgui... En Ventosa i Calvell ens va estirar altre cop de la màniga: —No el contradigui; no té els nervis gaire sòlids; li faria mal.

Però en Cambó estava al paroxisme i afegí: —Fins que jo ho vulgui... i el duc d'Alba! —Però, i el poble?

En dir aquest nom el rostret d'en Cambó es va tornar llivid i ens signà amb la mà que ens n'anéssim.

En Duran i Ventosa ens deia: —Però, Sant Cristia, ¿per què ha pronunciat la paraula «poble»? ¿Que no ho sap, que en Cambó no pot sentir-la; que l'hi vénen tots els mals? A veiem si ens el mata.

Sortírem de la villa; pels arbres cantaven tot d'ocells fets amb paper de Banc i de la Chade. brevari, sense ficar-se en res i, malgrat, dominant-ho tot. Don Esteve i la dona, cap al tard, anaren a les quaranta hores; fins aleshores havien anat a teatre.

LES DONES DE LA LLIGA PUBLIQUEN UN MANIFEST

I... heus ací la situació poc airosa en què queden els socis

«Demòstenes, Ciceró, Castelar, Melquíades...»

«El amigo Melquíades» ha parlat a València copiosament contra Catalunya; l'ha presentat el senyor Duade. Perfecte. El senyor Duade és un personatge que faltava a la col·lecció del BE NEGRE; en temps de la Dictadura va acceptar el càrrec de degà del Col·legi d'Advocats, a impositions del general Primo de Rivera, i confessant públicament que ho feia pel mòbil nobilíssim de la por. Aquesta declaració potser tan sols té parió amb les dels senyors Companys i Giral d'ignorar el francès i les finances.

la pomposa frase de Demòstenes, Ciceró, Castelar, Melquíades?...

No us penseu, però: don Melquíades és autonomista; posat a donar, ens ho donaria tot, mentre ens resignéssim a dir-nos «Regió»: tot, menys l'ensenyament, la justícia, la hisenda, l'ordre públic, les qüestions socials, l'agricultura, la indústria i el comerç. Catalunya agraeix aquesta generositat.

Quan va fer el seu primer discurs, el senyor Melquíades Alvarez, en tocar la qüestió catalana va tenir un cobriment de cor; però no ha escoltat els advertiments del destí i ara reincideix: en comptes de cobriment de cor, però, ara ha estat un cobriment de cervell, malaltia més greu; car més val un malalt que calla que un que parla; però, en fi, ¿com voleu que callés un personatge anunciat pel seu presentador amb

—Res, bona dona, és un atac de gola. —Ja ho pot ben dir, doctor; ja li ho deia jo que no li provaria el café amb gotes.

La setmana dels guardies d'assalt

Entre les famílies de la bona societat barcelonina havia causat un excellent efecte la col·laboració que els guardies d'assalt havien portat a les «Amazonas de Cristo Rey» amb ocasió de l'estrena de «A. M. D. G.» No obstant això, s'havia guardat una discreta reserva en els medis aristocràtics i fins ara darrerament no ha traspuat el projecte que la part més brillant de l'alta societat ha de fer una sollicitud al governador civil, senyor Moles, perquè amb motiu de les festes que durant els dies de Carnaval es celebraran a les cases més distingides, permeti, per a donar més esplendor als assalts, que la guàrdia del mateix cognom, encara que singular, hi assisteixi.

Tenim entès que el senyor Moles ha accedit a aquesta petició, demanant, però, en correspondència, que siguin llançats alguns crits subversius, per pocs que siguin.

Sembla que l'aristocràcia barcelonina troba la condició una mica excessiva, i si el governador no afluixa, es trobaran en la impossibilitat de comptar amb una tan valuosa col·laboració.

Alarmistes a sou?

La Humanitat de dissabte va donar el pinyol de la temporada. A la darrera pàgina publicava una nota amb uns grans titulars que deien: «Els projectes del Borbó.—Sembla que vol venir a les Corts d'Espanya.»

No cal dir que aquests titulars causaren sensació, i no va faltar qui volia denunciar el cas a les autoritats.

Però tot plegat no va ésser res. La nota en qüestió — un telegrama de París — explicava que el senyor Borbó tenia intenció d'anar a donar un tomb amb yacht per les costes d'Espanya.

Es diu que el director de La Humanitat, assessorat convenientment pel fundador, vol aplicar al caixista que va compondre el títol, i al corrector de proves, la llei de defensa de la República, per a veure si s'escarmenten i no tornen a fer al diari cap més planxa d'aquesta mena.

Error de «La Humanitat»

A la capçalera del diari que ara regenta l'ex-príncep de la Bohèmia passat al republicanisme, Lluís Capdevila, llegireu uns mots que diuen: Lluís Companys, Fundador.

Fundador, en Companys? No; nosaltres trobem que, com a rabassaire, més aviat, és Tres copas.

Així com en Capdevila Tres copas... y lo que cueiga. Bon parell de Lluïsos, ara que expulsem els jesuïtes!

Recepta per a curar molts mals:

Agafeu uns quants bots jesuïtics. Tireu en una caldera uns grapadets del primer bot quatre culles del segon, tot el contingut del tercer i del quart, 10 gotes provincials i després ho feu disoldre tot plegat.

El debut de la companyia

